

Kunst in de kleine dingen van het leven.

Het is alweer een tijdje geleden maar ik kan me nog goed herinneren dat ik een paar maanden geleden naar een expositie geweest ben in Extrapool, een onafhankelijke kunst ruimte in Nijmegen waar verschillende kunstdisciplines samenkomen.

Het evenement waar ik naartoe ben geweest heette 'Destillaat' en was een expositie in estafettevorm waar 14 net afgestudeerde kunstenaars hun werk exposeerden. Omdat ik de laatste dag binnen kwam wandelen, waren er al een paar exposanten hun werk aan het opruimen en

vandaar dat ik alleen het werk van [Wim Warrink](#) heb gezien. Ik

kende Wim Warrink voorheen nog niet maar ik ben erg geïnspireerd geraakt door zijn werk. De expositie van hem die ik in Extrapool heb gezien heette *reflectie straal* en bestond eigenlijk alleen maar uit spiegels. Het enige instrument wat er verder nog nodig was, was het licht van de zon.

Het was oktober dus de zon scheen die week nog volop. Buiten op het dakterras van Extrapool stonden spiegels in verschillende vormen en groottes. De spiegels waren vast gemonteerd maar je kon ze wel in alle richtingen bewegen. Ik begreep in eerste instantie niet zo goed wat de bedoeling van al die spiegels was dus Wim liet me zien hoe zijn installatie werkte. Hij keek waar de zon stond en probeerde met de spiegel het licht te vangen. Vervolgens scheen hij op een willekeurige plek, dit kon een mens, een auto, een gebouw of iets anders zijn. Hij liet me zien hoe anders je kijkt wanneer je iets verlicht met zo'n felle straal zonlicht. De huizen waar we vanaf het dakterras op uitkeken waren eerst nog redelijk anoniem omdat je van buitenaf niet goed naar binnen kon kijken via de ramen, maar wanneer je met de spiegel naar binnen scheen, zag je ineens alle voorwerpen tot in detail achter het raam staan. Ook het

spelen met licht en mensen was leuk. Wanneer je een straal licht voor de voeten van mensen scheen, zag je veel mensen verbaast of zoekend om zich heen kijken. Sommigen moesten lachen, anderen deden net of hun neus bloedde. Omdat het licht van de spiegels van bovenaf kwam, zagen veel mensen niet waar het licht vandaan kwam. De foto's hierboven illustreren duidelijk hoe de expositie precies werkte.

Toen ik zelf de spiegels in handen kreeg besepte ik me dat kunst in de kleinste hoekjes van het leven zit. Je hoeft niet perse naar een museum of voorstelling te gaan om kunst te bekijken. Kunst

hoeft niet ingewikkeld te zijn, het zit soms in de simpelste dingen van het leven. De installatie van Wim Warrink was niet alleen heel eenvoudig, het was ook voor iedereen toegankelijk doordat het zo interactief was. Bijna iedereen heeft er wel plezier in om op deze manier zelf met licht te spelen. Het is niet het eerste wat in je opkomt om in je vrije tijd te doen, maar dat is juist wat deze expositie voor mij zo bijzonder maakte. Ik voelde me weer even kind en ik besepte me hoe plezier, geluk en kunst soms zomaar samen kunnen komen in de kleinste dingen van het leven.

Bron: Wim Warrink. (z.d.), *Reflectie straal*. Geraadpleegd op 2 januari 2015, van: <http://www.wimwarrink.nl/werk/reflectie-straal/#!>

[Jan. 7 2016](#)